

Den Internationale Fredskoalition Møde #91, fredag den 28. februar 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 91. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer sammen med mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed.

Jeg vil gerne minde folk om, at vi oprettede dette forum for 91 uger siden, fordi vi ønskede at samle den internationale fredsbevægelse i ét forum. Den har været ret dysfunktionel; der har været en masse operationer for at holde folk i kamp med hinanden. Vi ønskede at skabe mulighed for at arbejde sammen og have en åben dialog og koordinere vores aktiviteter rundt om i verden. Hvis vi vil opnå ægte fred på planeten, er vi nødt til at finde måder at kunne koordinere med hinanden rundt om i verden. Det har vi arbejdet meget med.

Vi vil have en række indledende talere til at starte os i dag, og så vil vi gå ind i en generel diskussion. For at åbne diskussionen i dag vil jeg gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at starte. Helga, værsgo at gå i gang.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag og velkommen til jer alle sammen. Vi oplever en hidtil uset ændring i den strategiske situation, og man kan faktisk sige, at der sker tektoniske forskydninger, som efterlader nogle mennesker helt forbløffede, og de forstår ikke helt, hvad der sker. Det, man kan sige, er, at det såkaldte »kollektive Vesten«, som forsøgte at dominere verden gennem en unipolær verdensorden, især efter afslutningen af den kolde krig, ikke længere eksisterer. Med lidt mere end

fire uger med Trump i Det Hvide Hus er der opstået en splittelse mellem USA og Europa, som er ganske bemærkelsesværdig, og som efter min mening aldrig vil blive rettet op igen.

Europæerne har ikke helt reflekteret over den fejlslagne politik. Krigen i Ukraine er så godt som tabt; Trump har sagt, at han ikke vil fortsætte med at levere våben eller penge til Ukraine, og europæerne siger nu, at de vil fortsætte med at puste til krigen ved potentielt at sende europæiske tropper ind i Ukraine. Trump har allerede nægtet at give en »amerikansk bagstopper« til dette. Så er europæerne i stand til at gøre dette? Hvis man ser på økonomiens tilstand i Storbritannien og Frankrig og især i Tyskland, som er i frit fald, er det helt usandsynligt. Tænketaanke anslår, at det straks vil kræve 300.000 flere tropper fra Europa, 250 milliarder euro, og det er bare til at begynde med. Er Europa i stand til at opretholde det? Det er yderst tvivlsomt. Så europæerne er ikke i stand til at vurdere, hvad der sker, og oven i købet vil indsatsen for at forsøge at fortsætte krigen, når den allerede er tabt, kun øge antallet af mennesker, der dør forgæves. Der er tydeligvis en forbløffende mangel på realitetssans i europæernes tankegang. Jeg kan især godt lide et billede, som blev brugt af Patrick Lawrence, der citerede Tom Harrington, som brugte billedet af, at europæerne, som så at sige har stået i skyggen af den angloamerikanske dominans hele tiden og altid har foregivet at være stærke, men i virkeligheden har nul suverænitet på egen hånd, er som en chihuahua, der på tv har spillet rollen som dobermann i mange år, og som pludselig bliver bedt om at spille dobermann i det virkelige liv; og naturligvis er den stakkels chihuahua ikke i stand til at klare opgaven og bliver stående på scenen og bjæffer hjælpeløst. Jeg synes, det passer til billedet, hvis det ikke var så tragisk. Nogle gange synes jeg, at en vis mængde ironi er nødvendig.

Så på dette tidspunkt skifter europæerne dørhåndtaget i

Washington: Først kom Macron, angiveligt som repræsentant for EU, men uden at have koordineret med de andre EU-medlemmer. Husk ramaskriget, da Orbán gjorde noget lignende i begyndelsen af det ungarske formandskab. Macron blev behandlet høfligt af Trump, men der blev ikke aftalt noget af betydning. Så kom den britiske premierminister Starmer, og han gjorde en stor indsats og afleverede en invitation fra kong Charles til et statsbesøg i håb om at reparere det særlige anglo-amerikanske forhold. Men da spørgsmålet kom op om, hvorvidt USA ville bakke op om en eventuel udstationering af europæiske tropper i Ukraine, var svaret »nej«. Så der var ingen substans i det besøg. Da Kaja Kallas, EU's såkaldte udenrigsminister, ankom til Washington, var der ikke noget møde for hende – en total afvisning.

I dag er Zelenskyj der, angiveligt for at indgå denne gigantiske økonomiske aftale, hvor USA vil udforske og udnytte sjældne jordarters mineraler og ressourcer i Ukraine. Hvis man ser nærmere på den aftale, kan den meget vel vise sig at være en stor omgang ingenting, for ifølge en vestlig videnskabelig tænketank er de sjældne jordarter i Ukraine aldrig blevet undersøgt grundigt. Desuden befinder mange af dem sig lige nu i det område, der er besat af Rusland. Og da Starmer tog til Kiev for nogle måneder siden for at indgå en 100-årig traktat med Ukraine, indeholdt den også en aftale om, hvem der skulle udnytte disse sjældne jordarter. Så det ville ikke overraske mig, hvis det hele eksploderer som et ingenting. Under alle omstændigheder er det ikke ligefrem noget at være stolt af, og det kunne jeg sige meget mere om.

Så hvad sker der med europæerne? Hele verden klør sig i hovedet og siger: »Hvad er der sket med de europæere?« Jeg tror, jeg har en ret god forståelse; det er magtens arrogance. Husk, at der i 2005 var en folkeafstemning i Frankrig og Holland om en europæisk forfatning, som skulle skabe en slags europæisk stat. Den blev afvist med et overvældende flertal, både i Frankrig og i Holland. De ønskede ikke at fortsætte med

det, så en gruppe mennesker – Amato og forskellige andre – gik sammen og omskrev praktisk talt den europæiske forfatning ved kun at ændre 5 % af den. Derefter blev den med et stort hurra omdøbt til Lissabontraktaten, fordi en traktat ikke kræver en folkeafstemning. Derefter foretog de i al hemmelighed disse kætterske ændringer i alle paragrafferne, men de offentliggjorde det aldrig. De offentliggjorde kun ændringerne, så af en gigantisk traktat på omkring 1.500 sider skulle parlamentarikerne, som skulle have stemt om den, have sat ændringerne ind i traktaten, hvilket gjorde den endda endnu mere uforståelig, fordi alt var i juridisk sprog. Så en person, der ikke har studeret jura i Europa, ville ikke være i stand til at forstå det, eller i hvert fald ikke uden en stor indsats. Og det var kun, fordi en studerende fra Dresden gjorde arbejdet og indførte disse ændringer og derefter offentliggjorde det hele, at parlamentarikerne kunne læse traktaten i dens ændrede form. Det viser, at det europæiske bureaukrati lige fra begyndelsen forsøgte at stoppe regeringerne og skjule, hvad de gjorde. Det blev klart senere, da von der Leyen og Stoltenberg afslørede, at de ville have et ekstremt tæt forhold mellem EU og NATO på et tidspunkt, hvor NATO var på vej til at blive et globalt NATO, så det betød virkelig, at det europæiske imperium, EU-imperiet, var bundet til denne globale NATO-ekspansion.

Hvis man læser Lissabontraktaten, forpligter den allerede nu alle medlemmer til at komme alle de andre til militær hjælp, hvis en af dem bliver angrebet. Så på grund af det overlappende medlemskab mellem EU og NATO er der de facto tale om en militarisering af EU. Den militarisering er i fuld gang. Der er bestræbelser på at øge budgetterne, ikke kun for at gøre Tyskland krigsparat. Der er en enorm propaganda om dette; i går havde den første kanal på tysk tv et 10 minutter langt klip om, hvor fantastiske arbejdsforholdene er i Rheinmetall, den største tyske våbenproducent; hvordan to nye medarbejdere tjener en masse penge og nu har råd til at bygge et hus: Total propaganda, som helt udelader, at grunden til, at Rheinmetall-

aktierne nu er steget 1.000 % siden 2022, er, at de fodrer krigsmaskinen og får mennesker til at dø. Det blev naturligvis ikke fremhævet, så det tyske tv er blevet forvandlet til et propagandaværktøj for krigsindustrien – det er helt ulækkert.

Vil det virke? Det tror jeg ikke, for lige nu har præsident Putin på sit årlige møde med den føderale sikkerhedsstyrelses efterretningstjeneste sagt, at de første diskussioner med USA var meget lovende. Der var en pragmatisk holdning, og de forlod den tidligere regerings stereotyper om den regelbaserede orden og den slags klichéer og kom frem til en realistisk dialog. Meget vigtigt sagde Putin, at han mener, at der på grund af Ruslands militære sejre nu er potentiale til at skabe en europæisk og endda global permanent sikkerhedsarkitektur, hvor et lands sikkerhed ikke vil være på bekostning af et andet, men at der vil være en udelelig sikkerhedstilgang. Det er meget i tråd med det, vi har presset på, om end med et lidt andet sprog, i Schiller Institutet og IPC siden udbruddet af krigen i Ukraine: nemlig behovet for at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Så på baggrund af de russiske drøftelser med USA taler Putin nu om muligheden for en sådan global arkitektur. Jeg tror, det er en stor forandring til det bedre og åbner vinduet for en løsning af alle andre konflikter rundt om på kloden, især forhåbentlig også den i Mellemøsten.

Apropos det, så fortsætter den såkaldte våbenhvile med afbrydelser her og der. I dag ankom en delegation fra Israel og Qatar til Cairo for at diskutere anden fase af våbenhvilen. Våbenhvilen holder mere eller mindre; ikke helt, men der var en udveksling af fire døde gidsler fra Hamas og mere end 600 palæstinensere fra israelerne. Situationen på Vestbredden er fortsat forfærdelig: Fire flygtningelejre blev tømt. Det er stadig i total uorden. Israelerne nægtede også at forlade Philadelphi-korridoren, vejen mellem Gaza og Egypten. IDF er begyndt at foretage en undersøgelse af den kolossale efterretningssvigt i forbindelse med angrebet den 7. oktober

2023. Den 4. marts er der arabisk topmøde i Cairo, hvor man vil diskutere den egyptiske plan om at genopbygge Gaza, mens palæstinenserne bliver der, som modtræk til Trumps forslag. Så der er endnu ingen tegn på, at oase-planen er en del af det; vi er derfor nødt til absolut at fortsætte vores mobilisering. Forhåbentlig, hvis denne større tilnærmelse mellem USA, Rusland og forhåbentlig Kina og Indien lykkes, og så i sidste ende alle andre lande, er der faktisk et tegn på håb i horisonten.

Men vi fra IPC-koalitionen skal endnu ikke gå på pension, før den brik er sikker, så jeg beder dig om at slutte dig til vores mobilisering og fortsætte kampen.

Bemærkninger under diskussionen:

[Svar til professor Ravenet] Tak, professor Ravenet, jeg synes, det var et ekstremt oplysende syn på sagen, og jeg er helt enig med dig i, at jeg personligt kom til den konklusion, at det kinesiske konsultative demokrati fungerer meget bedre end det såkaldte liberale demokrati af den grund, at kineserne gennemgår en meget kedelig proces med ansvarlighed. Før valget går det fra det lokale niveau til det regionale niveau til provinsniveauet til det nationale niveau, hvor beslutningerne bliver formuleret. Og efter cirka to sessioner går den samme konsultative proces hele vejen igen. Det står i skarp kontrast til det berømte citat af en tidligere socialdemokratisk politiker i Tyskland ved navn Franz Müntefering, som på et tidspunkt sagde, at det er helt urimeligt at minde en politiker om de løfter, han gav under valgkampen, bagefter [griner], hvilket jeg virkelig synes er at ramme hovedet på sømmet.

Ellers vil jeg bare sige, at det, europæerne gør lige nu, er, at de angriber såkaldte diktaturer i Kina og andre steder, men der er ingen beviser for, at kineserne vil lave regimeskift i Afrika eller Asien eller Latinamerika. Det gør de ikke; de blander sig ikke i andre landes indre anliggender. Tværtimod,

hvis man ser på, hvad EU gør lige nu med sine medlemslande: Det er, fordi det europæiske etablissement er forbundet med den dybe stat i USA. Det er derfor, de føler sig så absolut destabiliserede, for med Trump i Det Hvide Hus, der går efter den dybe stat i USA, føler de, at de har mistet deres mest foretrukne trældom. Men hvis man ser på praksis, hvad gør de så f.eks. i Rumænien? Der blev valgt en præsident, og så kom interventionen; de annullerede valget. Befolkningen i Rumænien er i høj grad på denne kandidat Georgescus side, så de udskrev et nyt valg i maj. Og bare timer eller minutter før han kunne indgive sin deltagelse i valget i maj, blev han arresteret. Det er helt utroligt! Hvad er der sket med demokratiet i Europa? Det eksisterer ikke. I Slovakiet, Ungarn og Serbien er der ligeledes alvorlige klager fra befolkningen over, at der er Maidans i gang mod officielt valgte regeringer. Jeg synes virkelig, det er noget, vi skal se nærmere på: Europas forbindelse til den dybe stat i USA, for det ser ud til at være den mekanisme, der er på spil.

Siden du nævnte alle disse filosofiske stridigheder i den europæiske historie, tror jeg, at det, der styrer de vestlige eliter, er den samme tankegang som Joseph de Maistre, der i sit berømte brev til en russisk prinsesse skitserede præcis, hvorfor de mener, at et bestemt oligarki er folkets masser overlegent. Og selv om forudsætningerne har ændret sig – det er ikke længere kun monarkier, men et finansielt oligarki – mener de, at de er bedre end disse »deplorables«, som Hillary Clinton har kaldt dem. Jeg synes, at Hillary Clintons omtale af de såkaldte »deplorables« var en af de mest utrolige indrømmelser af deres tankegang og menneskebillede. Men jeg synes, at hele den diskussion, som du introducerede, er ekstremt værdifuld, og jeg er meget glad for den.

Svar på spørgsmål om Afrika] Jeg tror, der er mange ting. Til at begynde med er én ting eksemplet med Sydafrika. Den måde, hvorpå Sydafrika gennem sit samarbejde med Mahatma Gandhi var i stand til at overvinde apartheid. Sandheds- og

forsoningskommissionen er stadig en model for, hvordan man overvinder konflikter i dag, som hele verden kan lære af. Det faktum, at Sydafrika gik forrest med at bringe palæstinenserne sag for Den Internationale Domstol, var et utroligt skridt, hvor Sydafrika tog lederskab, da hele det såkaldte Vesten svigtede. Jeg tror, at den slags moralsk lederskab er, hvad man kan forvente. Jeg vil på det kraftigste sige, at man bør tale meget mere om Agenda 2063-udviklingsplanen, for som [Dr. Pandor sagde ved IPC's arrangement den 14. februar, så passer det, vi forsøger at gøre med oase-planen for Sydvestasien, fuldstændig med principperne i Agenda 2063. I betragtning af at Afrikas befolkning vil være på 2,5 milliarder i 2050, mener jeg, at det er en god idé at gå meget stærkere i den retning nu og ikke kun invitere Kina, som allerede er meget engageret, men at tilbyde en model for fælles udvikling mellem de forskellige nationer af god vilje. Jeg ved for eksempel, at inderne allerede er involveret i Afrika, og Japan har gjort en indsats. Så at tilbyde en fælles økonomisk udviklingsmodel, der kunne være som en ny sandheds- og forsoningskommission for udviklingen af hele Afrika, men også være en model til at overvinde konflikter, racisme og så videre. Det er nogle ideer.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, at farerne ved situationen stadig er meget store. Se på Mellemosten; vi er meget langt fra at være i sikkert farvand. Situationen omkring Ukraine, Rusland og USA ser meget mere lovende ud. Men jeg tror, vi har brug for en mobilisering, for det værste, der kan ske, er selvtilfredshed. Efter det tyske valg har folk en tendens til at falde tilbage i business-as-usual-tilstand, og det ville være fatalt. Jeg tror, at det, vi skal gøre, er at mobilisere en international dialog om, hvad statskunst er. Er vi den intelligente art på planeten eller ej? Jeg ser både i Europa og mellem Europa og USA, at tonen er blevet så uhøflig og barbarisk. I al den tid

er europæerne ikke kommet med ét eneste fredsinitiativ; de har saboteret to fredsinitiativer – Minsk II-forslaget og derefter Istanbul-forslaget fra marts 2022. Men de er ikke selv kommet med en eneste idé til, hvordan man kan løse situationen med diplomati og så videre og så videre. Jeg tror, at det, der tydeligvis mangler, er et niveau af statskunst. Schiller Instituttet blev udnævnt til et institut for statskunst, da det blev grundlagt, af den simple grund, at det er en kunst. *Statskunst* bør være som på tysk, »*Staatskunst*«, kunsten at skabe staten og kunsten at have internationale relationer.

Jeg synes, at diskussionen i dag viste, at der er en sult efter disse ideer, og jeg kan kun sige, at potentialet for at ændre verden til det bedre ikke har været så stort siden 1989: 1989 var den forspildte chance, hvor man havde potentialet til at skabe en fredsorden. Vi foreslog Den Eurasiske Landbro som grundlag for en sådan fredsorden i det 21. århundrede. Det blev ødelagt dengang, dybest set på grund af den samme slags geopolitiske idiotiske tankegang, som vi ser i dag. Kina tog den Eurasiske Landbro op, og nu er Bælte- og Vej-Initiativet det dominerende infrastrukturprojekt på kloden.

Men jeg tror, at vi lige nu er i en situation, hvor vi, hvis krigen i Ukraine slutter – og det sker forhåbentlig i løbet af de næste uger eller måneder – står over for endnu en chance. Og denne gang tror jeg ikke, vi må gå glip af den. Så jeg vil gerne invitere alle til at gå ind i en diskussionsproces med os. Ikke bare diskutere, men blive aktive sammen med os, så vi kan få lagt på bordet, hvad der skal være omridset af den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg har skrevet ti principper som stof til eftertanke. Jeg tror, vi er nødt til at have sådan en diskussion. Vi er nødt til at have en ny Westfalisk Fred for at løse verdens problemer og samle op på det, Putin lige har sagt. Jeg synes, det har skabt en enorm åbning.

Så jeg vil gerne opfordre alle, der har ideer til, hvordan de næste IPC-møder kan organiseres. Vi vil afholde store

konferencer på Schiller Instituttet i USA i maj og i Europa på et tidspunkt og et sted, der snart vil blive fastlagt. Men vi er allerede i gang med at organisere os frem mod den konference. Det bør blive en stor intervention for at få en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, en ny Westfalisk Fred, på bordet for alvor. Jeg beder jer alle om at være aktive i den forbindelse. [hzl/amb] [ssu]